

ржкописи, които до днешниятъ день сж известни твърде малко. Отъ лжовните книги само нѣколко сж са сжхраниле въ своите древни списки, но срѣщатъ са и такива памѣтници, които, безъ никакво сжмнѣние, дохождатъ до 12-ятъ вѣкъ ⁷⁾ и които сж сжхраниле подпълно старо-славянската форма, както тя е сжществувала въ бжлгарската писменность въ нейната най-богата, т. е. най-древня, епоха. Не сжществува вече никакво сжмнѣние, че началата на апокрифическата славянска литература трѣба да са отнесатъ до пжрвите начала на славянската литература въобще.

Лжовните книги, безъ никакво сжмнѣние, сж имале обширенъ успѣхъ въ новообразовавшата са християнска публика. Тѣхниятъ легендаренъ, почти сѣкога фантастически, характеръ и тѣхната склонность да обясняватъ най животрѣпещушите вопросы изъ християнските вѣрования, сж имъ давале привлѣкателность, която направила отъ тѣхъ наджлго време любимо четение, даже и кодексъ на вѣрата, който, разбира са, билъ крайно фалшивъ. Въ Россия много отъ тѣхъ сж са сжхраниле въ народѣтъ и до тая минута*).

Най-голѣмъ успѣхъ сж имале оние отъ тѣхъ, които сж биле най-достжрни на народѣтъ по своята форма и които сж го занимале съ такова сжджржане, което е било любопитно за неговата мла-

⁷⁾ Такова е, за примѣръ, „Хождение Богородицы по мукамъ“, въ ржкописе. отъ 12-ятъ вѣкъ, което е издадено отъ г. Срезневски въ хронологическото обзорѣние на руските памѣтници (акад. „Извѣстия“, 1862 г.).

^{*)} Сжщото явление са повтаря и у южните славяне. Слѣдъ време лие са надѣяме да издадеме множество легенди, приказници и народни старовременни бжлгарски попятя за различни предмѣти. Р е д.